

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๗
ผู้ทรงมรรคทรงผลยังมีอยู่มาก

ก่อนจ้งหัน

วิธีภาวนานี้สอนให้ฟังอย่างละเอียดลออนะ เราสอนด้วยความไม่สงสัย เราผ่านมาหมดแล้ว ผิดกับถูกเป็นครูของเรามาแล้ว ทีนี้คัดเอาตั้งแต่เนื้อๆ ออกมาสอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหา จึงควรจะตายใจได้เลย ธรรมะไม่มีเล่ห์เหลี่ยมร้อยพันพันคม ธรรมะตรงไปตรงมา ให้ดูกิเลสตัวร้อยพันพันคมภายในใจของเรา นั่นละสำคัญมากนะ พอได้รับโอวาทจากครูบาอาจารย์แล้ว เอาละทีนี้จะปฏิบัติ พอไปถึงที่แล้ว โอ้ย เหนื่อย พักสักหน่อยเถอะ ครอบๆ เห็นไหมเล่ห์เหลี่ยมของกิเลส ไม่ทันนะ วิธีการปฏิบัติเราสอนทุกแง่ทุกมุมไม่ผิด ชั่วนี้เลย เพราะเราผ่านมาหมดแล้ว ทดสอบทุกสิ่งทุกอย่าง เวลามาคือครูสอนคนก็ได้เอาตั้งแต่เนื้อๆ ออกเลย ไม่ต้องเสียเวลาล่าเวลาอุปคาลำตรงนั้นว่าผิดหรือถูก ไม่ต้อง ผู้รับการอบรมยึดไปปฏิบัติเลย เช่นอย่างบอกว่าตั้งสติ นี่ฟังให้ตึนะ สตินี้เป็นพื้นฐานสำคัญมากทีเดียว ตั้งแต่ต้นๆ จนถึงที่สุด ปราศจากสติไม่ได้นะ เป็นพื้นฐานสำคัญมาก อยู่ที่ไหนขอให้ให้มีสติๆ จับติดๆ

เฉพาะผู้ปฏิบัติคือพระเรานี้ด้วยแล้ว มีงานอันเดียว ให้จับติดเลยสติ จับติด จะอยู่ในจุดใดก็ตามจับติด ผู้นี้ละผู้จะตั้งตัวได้ สติเป็นเครื่องรับรอง นักภาวนาต้องตั้งตัวได้ไม่สงสัยถ้ามีสติสืบเนื่องกันโดยลำดับลำดับนี้เป็นเครื่องรับรอง สติเป็นสำคัญมากทีเดียว เราผ่านมาหมดแล้ว ล้มลุกคลุกคลานจะเป็นจะตายก็ผ่านมาแล้ว ทีนี้เอาตั้งแต่เนื้อๆ มาสอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหา ควรจะตายใจได้แล้ว วันนี้พูดเรื่องภาวนาเพียงเท่านี้ก่อน ให้พร

หลังจ้งหัน

แมลงสาบมันเข้ากุฏิเราเรื่อย เข้าไปอยู่ในห้อง ถ้ามันเข้าหากินธรรมดาเราก็ไม่เคยสนใจ ก็ปล่อยให้มันหากิน แต่มันมากัดตอนกลางคืน บางทีสะดุ้งขึ้นมา แมลงสาบมันกัดเพราะฉะนั้นเราจึงจับไปปล่อย มันกัดกลางคืน ทีนี้เวลาจับมันละซิเล่ห์เหลี่ยมของมัน โถฉลาดมาก ส่วนมากเราโง่กว่ามันทุกที มันเร็วกว่าเรา ตาเราไม่ค่อยดีด้วย เวลาจะจับแมลงสาบต้องตั้งวิชาหาเรียนวิชา หากครูมาสอนทันทีทันใด ไม่งั้นไม่ทันแมลงสาบ นี้ละเรื่องราวเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงติดตามถามดูพระเมื่อเข้านี้

พระเอกกับไปวางไว้ข้างใน กับดักแมลงสาบ กลางคืนเห็นมันเข้าไปถูกแล้ว พระเอกเครื่องล่อไว้ข้างใน เหมือนล่อหนูแหละ ไปเห็นมันเข้าแล้ว ทีนี้เราก็ตกลง ตามธรรมดาถ้าเราไปจับกล่องอันนี้แล้วไม่เอาไปปล่อยเสียเดี๋ยวนั้น มันจะรู้ว่าคนไปเจอมัน มันออกได้ มันจะออกหนีเลย เราก็ตกลงดู เราเลยจับอันนี้ออกเคลื่อนที่ไปวางนี้ คอยสังเกตดู พอตื่นเข้ามาไปแล้ว ทดสอบดูทุกอย่างแหละ ถ้าไปถูกกล่องมันแล้วมันจะหนีทันที เพราะฉะนั้นเมื่อเช้านี้เราจึงไม่ไปถูก ฉายไฟเข้าไปดูเห็นถูกแล้วสองตัว ตอนตีสี่นี้แหละ ถูกสองตัวแล้ว ฉายไฟไปดู ไม่ไปจับ จะสั่งให้พระมาจับทีเดียว

จากนั้นเราก็ลงไปเดินจงกรมตั้งแต่เช้าจนกระทั่งสว่าง ได้เวลาแล้วพระก็มาทัก เราก็เลยมาสั่งพระ บอกว่าแมลงสาบนี้มันถูกกับแล้วอยู่ในนั้นสองตัว ในกุฏิเรานั้น เราไม่ไปจับกลัวมันจะขโมยหนี เราวางนั้น ให้ไปเอาออกมา นั้นละเรื่องราวให้พระท่านจับออกมาสองตัว มันติดกับอยู่นั้น ทีนี้ตอนสายนี้เราเดินจงกรมพอได้เวลาเราออกมา เห็นแมลงสาบมันวิ่งปั๊บปั๊บอยู่ที่บันได เลยสะดุดใจ เอ๊ะไม่ใช่แมลงสาบตัวนี้มันเหยียบหัวพระมาแล้วมันจะมาเหยียบหัวเรากันอีกมัง ไม่เคยเห็นแมลงสาบมันอยู่อย่างนั้นตอนเช้าอย่างนี้นะ คิดว่ามันหลุดออกจากกับมันมาอยู่ที่นี้ เพราะฉะนั้นจึงต้องเอาพระมาถาม เรายังไม่เชื่อพระนะ แมลงสาบผิดปรกติอยู่นี้ ยังจะตามซักกันอยู่

เรื่องความฉลาด ความโง่ ที่ว่าพระนี่ไม่ใช่อะไรนะ เอาความฉลาดของพระที่จะแก้กิเลสของตัวเอง ความหมายเข้าใจหรือเปล่า เราถือเอานั่นเป็นเหตุฯ เข้าหาจุดนั้นนะ เราไม่ได้เอาอย่างอื่น การแก้กิเลสนี้ไม่มีอะไรฉลาดแหลมคมยิ่งกว่ากิเลสนอกจากธรรมอย่างเดียว เพราะได้ฝึกกันพอแล้ว โห เทียบกันได้กับแมลงสาบ เพราะฉะนั้นจึงเอาแมลงสาบมาสอนพระ มันฉลาดแมลงสาบ วิ่งปั๊บหลบปั๊บๆ อยู่งั้นนะ จับไม่ถูก

นั่น ตอนมันทันกัน ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติตอนปลาย ก้าวเข้าสู่มหาสติ-มหาปัญญา นั้นละทีนี้ไม่มีกิเลสตัวใดจะแหลมคมยิ่งกว่าสติ-ปัญญาประเภทนี้ มันตามต้อนกัน มันจับได้ทุกระยะๆ ถึงขั้นนั้นแล้วแยบหมดเลย คือมันทำงานของมันเอง ธรรมทำงานปราบกิเลสของตัวเองเป็นอัตโนมัติแบบซึมซาบเลย ขั้นนี้ขั้นละเอียดสุด มันเป็นระยะๆ กิเลสชนิดหยาบ ชนิดกลาง ละเอียดยุติ ละเอียดยุติ ละเอียดยุติต้องเป็นมหาสติ-มหาปัญญา นี่หมายถึงเราที่เดินไปอย่างเชื่องช้านะ ไม่ใช่ท่านผู้ตรัสรู้เร็ว บรรลุเร็ว เราก้าวเดินมันถึงได้ติดตามรู้กันทุกแห่งทุกมุม ก็ได้เวลามาสอนคนก็สอนได้ถูกต้อง สอนได้เป็นระยะๆ ไปเลย

มันเป็นอย่างนั้นในจิต มันเป็นระยะๆ ของมัน ขั้นใดตอนใดมันรู้ของมันเองๆ ไปถึงขั้นละเอียดแล้วก็ฝึกกันละกับสติ-ปัญญาอัตโนมัติฝึกกัน ต้องอันนี้ชนะตลอด ปั๊

ขาด ๆ แต่ที่นี้ถึงขั้นมันละเอียดสุดนั้นเป็นเรื่องมหาสติ-มหาปัญญา มันซึมเข้าเลย เหมือนว่ากลืนกันเลย ๆ หมดไปทันที ๆ เป็นอัตโนมัติ นี่ละเรื่องธรรมมีอำนาจทำงานแล้ว ก็เหมือนกับกิเลสเวลาที่มีอำนาจมันทำงานบนหัวใจสัตว์ มันจะเป็นอัตโนมัติของมันทั้งนั้น ตา หู จมูก ลิ้น กาย นี่เป็นทางเดินของมันเพื่อทำงานหาผลประโยชน์ของมัน แล้วชนทุกซ์ มาให้เรา เป็นอัตโนมัติทุกหัวใจ

นี้ได้พิจารณาย้อนหน้าย้อนหลังจึงได้ทราบเรื่องราวของกิเลส ว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติ ใครพูด คำนี้ไม่มีใครมาพูด มีแต่หลวงตาองค์เดียวพูด หรือมีใครพูดมาก่อนหน้านี้มีไหม ไม่มี วางั้นเลย นี่พูดจากพบเอง เห็นเองรู้เอง ประจักษ์บนเวที เวลามันมีกำลังมากนี่คิดดูตั้งสติไม่ได้นะ ตั้งบิ๊บล้มบิ๊บ ตั้งล้มพับทันที ๆ เลย โอ้โฮ ถึงขนาดน้ำตาาร่วง นี่เรียกว่ากิเลสมีกำลังมากที่สุด ถึงขนาดสติปัญญาตั้งไม่อยู่ นี่ก็จับเอาไว้ ถึงขนาดน้ำตาาร่วงก็ตอนนี้แหละ ตอนตั้งไม่อยู่ เคียดแค้นให้มัน กลับคืนมาฟัดอีก ๆ ต่อไป ก็มีแพ้มี่ชนะกันละ เพราะมันเอาไม่ถอย เป็นระยะ ๆ ไป

เหล่านั้มันเป็นกิเลสทำงานอัตโนมัติของมันทั้งนั้นนะ ที่พูดเหล่านั้ ยังไม่ได้เป็นชั้นของธรรมทำงานอัตโนมัตินะ ชั้นของธรรมชั้นต่อสู้เสียก่อน พอจากนั้นไปแล้วเข้าถึงชั้นอสุภะอสุภัง จะพังกามราคะกิเลสตัดหาตัวนี้ ตัวนี้ตัวขุลมุน ที่นี้เร้งละนะ ธรรมะชั้นนี้เร้งแล้วละ จะเรียกว่าอัตโนมัติเร้งเรียกไม่ได้นะ ชั้นอสุภะอสุภัง กามตัณหา กามกิเลสนี้เรียกว่าชั้นขุลมุน ไม่รู้จักเป็นจักตายฟัดกัน เลยไม่ทราบอัตโนมัติไม่อัตโนมัตินะ

พอผ่านนี้บิ๊บไปแล้ว ที่นี้เป็นอัตโนมัติในการฝึกซ้อมจิตของตนที่ผ่านอันนี้ไปแล้ว ฝึกซ้อม ที่นี้เป็นอัตโนมัติ นี่เรียกว่าธรรมทำงานอัตโนมัติละที่นี้ ตั้งแต่ชั้นขุลมุนไปเป็นอัตโนมัติเรื่อย ๆ นี่เรียกว่าธรรมทำงานอัตโนมัติ แต่ก่อนมีแต่กิเลสทำงานอัตโนมัติของมันเรื่อย ที่นี้กิเลสสร้างตัวขึ้นไม่ได้ ธรรมทำงานขาดสะบั้น ๆ เรื่อย มันก็รู้กันละชีวากิเลสทำงานอัตโนมัติบนหัวใจสัตว์โลกเป็นยังงี้ ก็อยู่ในหัวใจเรากับโลกก็อันเดียวกัน รู้อันนี้แล้ว มันก็รู้ทั่วไปหมด

เวลาธรรมทำงานถึงชั้นขุลมุน ชั้นจะสังหารภพชาติละชั้นนี้ละ คือผู้สำเร็จพระอนาคามีแล้วจะไม่กลับมาเกิดอีก จะว่าขึ้นข้างบนหรือว่าเกิดเราก็ไม่อยากพูดนะ มันประจักษ์ในจิต มันเคลื่อนที่ออกไปตามชั้นของมันต่างหาก จะว่ามันเกิดมันตายเหมือนร่างกายของเราเน้มันพูดยากนะ พูดไม่ได้เรา ก็มีแต่เคลื่อน จิตดวงนี้เคลื่อน เคลื่อนไปตามชั้นตามภูมิของธรรมของชั้นภูมิที่จะอยู่ เช่น อวิหา อตปปา สุทัสสา สุทัสสี ออกนิชฐา สุทธาวาสห้าชั้นนี้เป็นที่อยู่ของพระอนาคามี

ดูว่าจากนี้แล้วท่านจะไปเกิดในชั้นอวิหา อตปปา สุทัสสา สุทัสสี มันพูดไม่ถูกนะ ไม่สนิทใจ เคลื่อนเท่านั้นเอง พอนี้บับเคลื่อนใส่นี้ เคลื่อนใส่นั้น เคลื่อนไปเรื่อย ๆ เลย จะว่าเกิดตายเหมือนทั้งหลายพูดไม่ได้นะ เคลื่อนจากชั้นนี้ขึ้นชั้นนั้นละเอียดไปเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น จะว่าเกิดว่าตายมันพูดไม่สนิทใจ ให้สนิทก็คือว่าเลื่อนชั้นไปเลย ไม่กลับมาเกิดภพชาติดังที่สัตว์โลกทั้งหลายเกิดนี้อีกต่อไป แต่เป็นภพชาติของพระอนาคามีเลื่อนชั้น ๆ ไปเรื่อย ๆ เหล่านี้เป็นอัตโนมัตติทั้งนั้น ฝึกซ้อมตัวเองเป็นอัตโนมัตติ ๆ เรื่อย ๆ มีแต่หมุนขึ้น ๆ

เมื่อธรรมทำงานถึงขั้นนี้แล้วมีแต่ขั้นเหมือนสำลี ไม่มีคำว่าลง ขึ้นเรื่อย ฝึกซ้อมเท่าไร ละเอียดเท่าไร ขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนกามกิเลสมีแต่ตั้งลง ๆ สัตว์โลกทั้งหลายจึงได้เกิดตาย ๆ เพราะกามกิเลสอย่างเดียว พูดให้ชัดเจนเต็มหัวใจ อันนี้รุนแรงมากที่สุด ในบรรดากิเลสทั้งหลายไม่มีตัวใดเกินกามราคะนี้ไปได้เลย ตัวนี้รุนแรงมากที่สุดเลย ดิ่งก็ดิ่งมากที่สุด กดถ่วงมาก ทุกข์มาก สัตว์โลกก็ชอบมาก อันนี้เอง มันพันกันอยู่ในนี้ พออันนี้ขาดลงไป แล้วมันก็ติดละ ความกดถ่วงไม่มี มีแต่ติดขึ้นเรื่อย นั่นเห็นชัด

แล้วฝึกซ้อมชั้นภูมิของตนให้ละเอียดเข้าไป ๆ มันลอยขึ้นเรื่อย ละเอียดขึ้นเรื่อย ๆ เลื่อนชั้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งอันนี้เข้าถึงจุดที่จะสังหารอวิชชาตัวภพตัวชาติ มันก็เข้าถึงของ มันก็ขาดสะบั้นลงตรงนั้น แล้วที่นี้ไม่ต้องถามใคร ขาดสะบั้นลงไปก็ว่างไปหมดเลย ขึ้นชื่อว่าสมมุติไม่มี หมดโดยประการทั้งปวง ขึ้นชื่อว่าสมมุติไม่ว่าหยาบ กลาง ละเอียดขนาดไหนไม่มีเหลือ พออวิชาที่เป็นยอดสมมุติดับลงเท่านั้น สมมุติทั้งหลายดับพร้อมกันไปหมดเลย นั่นละท่านตัดสินใจว่าจะไม่มาเกิดอีกแล้ว มันก็รู้ชัด ๆ อย่างนั้น รู้อยู่ในตัวเอง ไม่ต้องไปถามใคร มันประจักษ์ ๆ ๆ อยู่อย่างนี้

นี่การบำเพ็ญจิต คือสิ่งที่ทำจิตให้หยาบละเอียดมีแต่เรื่องของกิเลสเปลี่ยนตัว ๆ ส่วนหยาบหมดไป ส่วนละเอียดยังเท่าไรธรรมะนี้ชำระไปเรื่อย ๆ ๆ จนกระทั่งหมดโดยสิ้นเชิง ก็เรียกว่าสมมุติ กิเลสนะตัวสมมุติ หมดไปโดยสิ้นเชิง จิตนั้นก็เป็วจิตตวิมุตติหลุดขึ้นมา ที่นี้เป็นคนละฝั่งแล้ว ถ้าว่าฝั่งนะ ถ้าว่าโลกสมมุติ ก็เรียกว่าเป็นคนละโลก อันหนึ่งโลกนิพพาน ใครจะไปเรียกโลกนิพพานวะ อันหนึ่งโลกสมมุติขาดจากกันเท่านั้นละ ที่นี้พอขาดแล้วมันหมด อดีตก็ไม่มี อนาคตก็ไม่มี ปัจจุบันก็ไม่มี เพราะอันนี้เป็นสมมุติทั้งหมด ผ่านไปหมดแล้วจึงไม่มีอดีต อนาคต ปัจจุบัน เพราะเป็นสมมุติด้วยกัน ขาดลงไปแล้วเป็นวิมุตติล้วน ๆ จึงไม่มีสมมุติละที่นี้ ประจักษ์อยู่นั้นตลอด แล้วรู้อยู่ตลอดด้วย ชัดเจน ประจักษ์ตลอดไปด้วย ว่านิพพานเที่ยงก็คือรู้อันนี้เอง เป็นอย่างนั้น

ใครจะมาเล่าละเอียดล่ออย่างหลงตาที่เล่าให้ฟัง นี่ถอดออกมาจากหัวใจมาเล่า นะ ทุกอย่างผ่านนี้หมดๆ กลั่นกรองกันเรียบร้อย ทั้งโทษทั้งคุณผ่านไปหมด ที่นี้เวลาพูดก็ไม่สงสัย พูดได้ตามความสัตย์ความจริงทุกอย่าง ใครเชื่อไม่เชื่อเป็นเรื่องกรรมของสัตว์ นั้นลงตรงนั้นนะ ไม่ได้มาเป็นของเรา เป็นกรรมของสัตว์ เพราะอันนี้เป็นความจริงล้วนๆ แล้วใครเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นกรรมของสัตว์ กรรมดีกรรมชั่วของสัตว์เอง

นี่ละจิตดวงนี้ละ ท่านทั้งหลายจำเอาไว้นะ ที่เกิดที่ตายคือจิตดวงนี้ จิตตภาวนาเป็นเครื่องตามต้อนร่องรอยของจิต จนกระทั่งถึงที่สุดของจิต ถึงขนาดที่ว่าป็นธรรมชาติ นั้นละที่สุดของจิต ถึงขั้นธรรมชาติ บริสุทธิ์เต็มที่แล้วเป็นธรรมชาติ ไม่ฉิบหาย จะไปตกนรกหมกไหม้อยู่ก็กับก็กลับ ได้รับความทุกข์ทรมานมาน้อยเพียงไรยอมรับว่าทุกข์ แต่ความฉิบหายของจิตไม่มี ไม่มีคำว่าฉิบหาย ทุกข์ยอมรับว่าทุกข์ นี่ละที่ว่าท่องเที่ยวเกิดนั้นเกิดนี้คือจิตดวงนี้มันไปอยู่ตลอดนะ เพราะเชื่อของมันมีพาให้เกิดให้ตาย แล้วก็ยังมีทั้งกรรมดีกรรมชั่วติดไปกันกับเชื่อนั้นอีก จึงเกิดในที่สูงที่ต่ำ ลุ่มๆ ดอนๆ เป็นสุขเป็นทุกข์มาน้อยตามกรรมของตนที่ทำมา มันติดอยู่ในจิต

ที่นี้พอชำระออกๆ ก็เรียกว่าตามต้อนจิตละที่นี้ ร่องรอยของจิตไปไหน ตามไปเรื่อยละเอียดล่อ จนกระทั่งถึงที่สุดของจิตคืออะไร คือจิตที่บริสุทธิ์แล้วเป็นธรรมชาติล้วนๆ ถึงขั้นบริสุทธิ์เต็มเหนี่ยวนี้เรียกว่าธรรมชาติ นี่ท่านเรียกว่านิพพานเที่ยง คืออันนี้เอง จิตดวงนี้เที่ยงแล้ว คือไม่มีอะไรเข้าไปเคลือบแฝง เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมล้วนๆ แล้ว ท่านเรียกว่าธรรมชาติ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเวลาท่านผางเข้าไป บรรลุธรรมปีงอันเดียวกัน เข้ากันได้หมดเลย เหมือนอย่างน้ำมหาสมุทรมันจะกว้างแสนกว้างก็ตาม มือจ่อลงไปปั๊บนี้ถูกน้ำมหาสมุทรหมดแล้ว จ่อตรงไหนถูกน้ำมหาสมุทร แล้วไปหาจ่ออะไร มันก็รู้แล้วว่าเป็นน้ำมหาสมุทรด้วยกัน

ที่นี้จิตผางเข้าไปปั๊บถึงพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ อยู่ในนี้หมดแล้ว ถามหาพระพุทธเจ้าทำไม เหมือนเราจ่อมือลงในน้ำมหาสมุทร จ่อลงไปปั๊บนี้ก็น้ำมหาสมุทร จ่อลงตรงไหนเป็นมหาสมุทร แล้วไปจ่อหาอะไรก็รู้อยู่แล้ว ที่จ่อลงไปนี่กำลังจ่อลงในมหาสมุทร มันก็กระเทือนถึงกันหมด จ่อลงตรงไหนก็กระเทือนถึงกันหมด พอรู้ปั๊บก็ถึงพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระอรหันต์ทุกพระองค์ เป็นธรรมชาติด้วยกันหมด เทียบกันน้ำมหาสมุทรทะเลหลวง นี่ละที่ว่าผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต เห็นอันนี้แล้วไม่ต้องไปถามหาพระพุทธเจ้า ถามหาท่านอะไร นี่ละที่นี้ท่านเรียกว่าเป็นธรรมชาติ

มีชื่ออันหนึ่งขึ้นมานะนี้ ที่ว่าธรรมชาติ นี่ก็เป็นชื่ออันหนึ่งเหมือนกัน อันแท้ๆ นั้น ไม่ใช่ชื่อ อย่างนิพพานอะไรอย่างนี้ ท่านตั้งชื่อให้ธรรมชาตินั้นต่างหาก ตัวธรรมชาตินั้นแล้วไม่ใช่อันนี้ แต่โลกมีสมมุติ ผู้ฟังก็มีแต่สมมุติทั้งนั้น จึงต้องเอาสมมุติมาแยกมาแยะให้ฟัง เป็นกรุหมายป้ายทางไป พอไปถึงนั้นแล้วมันก็รู้อเอง แน่ะเป็นอย่างนั้น

ธรรมประเภทนี้ผู้ปฏิบัติเป็นผู้ทรงไว้ มีอยู่ในป่าในเขาทุกวันนี้บ่อยเมื่อไร ผู้ปฏิบัติมีอยู่ เดินตามทางสายพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้วด้วยสวากขาตธรรมมีอยู่ ความรู้ความเห็นเป็นผลขึ้นมาก็ต้องมีตลอดไปเรื่อยๆ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับกาลนั้นสถานที่นั้นะ ขึ้นอยู่กับการกระทำ กิเลสก็ไม่มีกาลสถานที่ อกาลโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา ธรรมก็เหมือนกัน นำมาประกอบเมื่อไรก็แก้กิเลสไปก็แก้ไปตลอดเหมือนกัน นี่ท่านว่า อกาลโก เวลาผู้บำเพ็ญท่านบำเพ็ญอยู่ ใ้ผู้ไม่บำเพ็ญหลับหลับตามาหาไอ้หาอวด เหยียบโน้นเหยียบนี้ เหยียบท่าน ผู้ทรงบุญทรงคุณผู้ทรงมรรคทรงผล ลบล้างให้เป็นแบบหุหนวกตาบอด เป็นส้วมเป็นถ่านเหมือนตันทอด แล้วท่านจะมาเป็นอะไร ก็ท่านไม่เป็นส้วมเป็นถ่าน เราต่างหากเป็น

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า จึงว่าแน่นอนสุดยอดแล้ว ผู้บำเพ็ญอยู่ในป่าในเขาอย่างทุกวันนี้มีบ่อยเมื่อไร ท่านทรงมรรคทรงผลของท่านอยู่เสียบๆ ในวงของท่านนั้นแหละรู้จักเอง พวกภิกษุปฏิบัติ เพราะฉะนั้นกรรมฐานจึงประสานกันตลอดนะ ตั้งแต่ครูอาจารย์ไป ครูอาจารย์ จากนี้แล้วก็ไปหาบรรดาลูกศิษย์ชั้นนั้นชั้นนี้ ประสานกันไปหมด ท่านก็รู้ทั่วถึงกันหมด ออกจากอาจารย์อันเดียว ภูมิจิตภูมิธรรมชั้นใดเข้ามาหาท่าน ท่านแก้ไขแนะนำสั่งสอนแล้วก็ก้าวขึ้นๆ เรื่อยๆ เป็นอย่างนั้น

ท่านปฏิบัติตามศาสนธรรมที่สอนไว้โดยถูกต้อง ท่านก็ก้าวไปโดยถูกต้อง รับผลโดยถูกต้องเป็นลำดับลำดับไป ผู้ก้าวไปผิดก็ผิดไปโดยลำดับเช่นเดียวกัน ผู้ก้าวไปทางถูกคือก้าวไปตามธรรมก็เป็นธรรมไปเรื่อยๆ ผู้ก้าวไปทางกิเลสก็เป็นกิเลสไปเรื่อยๆ อยู่อย่างนี้ไม่เป็นอย่างอื่น บรรดาผู้ทรงมรรคทรงผลทุกวันนี้ยังมีอยู่มากนะ พูดได้ชัดเจนมากก็คือว่าส่วนมากจะอยู่ในป่าทั้งนั้นแหละ ที่บำเพ็ญอยู่ในป่าในเขาเสียบๆ ท่านตรวจสอบพิสูจน์เรื่องภพเรื่องชาติ กิเลสตัณหาอยู่ในใจของท่าน ท่านเข้าไปหาในที่สงบสงัด เช่นอย่างท่านสอนให้อยู่รุกขมูลร่มไม้ เป็นที่สงบสงัด จะกำจัดอันนี้ได้สะดวกยิ่งกว่าสถานที่อื่นใด ท่านจึงสอนให้อยู่ในป่าในเขา แล้วอะไรๆ ก็ไม่เป็นเครื่องล่อลวงรบกววนใจให้เสียเวล่ำเวลาและให้เป็นผลลบ

เพราะต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศ ไม่เป็นภัยต่อเรา ไม่เหมือนโลก เข้าไปสู่ตลาดเป็นภัยทั้งนั้น ตาดูบ๊ีบเป็นภัยแล้ว หูฟังเป็นภัย ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมผัสกันเป็นภัย

ทั้งนั้น ท่านจึงไล่ออกจากสถานที่เป็นภัย ให้ไปอยู่ในสถานที่ไม่เป็นภัย ต้นไม้ ภูเขา ไม่เป็นภัย สัตว์บุคคลทั้งหลายเป็นภัยทั้งนั้น ท่านจึงแยกออกๆ ใครจะฉลาดยิ่งกว่าศาสดาองค์เอก ทรงดำเนินมาแล้ว ถูกต้องแล้ว จึงได้มาสอนโลก ที่นี้เวลาท่านได้บำเพ็ญอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าเวลาไหนก็เป็นเวลาทำงานของท่านตลอด บำรุงเสมอจิตใจ ชักฟอกเสมอ จะไม่สะอาดได้อย่างไร เหมือนกับผู้ที่สั่งสมความชั่วช้าลามกจะไม่สกปรกได้อย่างไร สั่งสมเท่าไรก็ยิ่งสกปรกหนักเข้าๆ จนจมไปๆ แล้วผู้ที่พยายามบำรุงรักษาจิตใจก็ยิ่งดีดขึ้นๆ สะอาดขึ้นเรื่อยๆ เหมือนกันนั่นแหละ

เวลานี้ที่บรรดาชาวพุทธเราจะพอกัมหวักราบได้สนิทใจก็วง... พูตให้มันชัดเจน วงกรรมฐานผู้ทำมุงอรรคมุงธรรม ปฏิบัติตนอยู่ตามป่าตามเขานี้แหละชุ่มเย็น ไปเห็นท่านก็ชุ่มเย็นแล้ว เพราะท่านชุ่มเย็นภายในอยู่แล้ว ชุ่มเย็น ชื่นตาชื่นใจ กราบไหว้สนิทใจ เป็นอย่างนั้นนะท่านมีธรรมในใจ ถ้ามีแต่กิเลสภายในใจ เช่นอย่างเอายศเอาลาภ เอาความสรรเสริญเยินยอเข้าไปโปะๆ มีแต่ชั้นนั้นชั้นนี้ ภูมินั้นภูมินี้ มีแต่ลมปากไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย เอาผ้าข้อมด้วยทองคำไปห่อมูตรห่อคูด ตัวเองนั้นละเป็นมูตรเป็นคูด แล้วเอาเครื่องประดับประดา องค์กรันได้ชั้นนั้น องค์กรันได้ชั้นนั้นๆ เหมือนกับเอาผ้าที่ข้อมด้วยทองคำไปห่อกองมูตรกองคูด มันก็เป็นอย่างนั้น

ที่นี้พอพลิกกันปั๊บ ผ้าขี้ริ้วห่อทอง ท่านอยู่เหมือนคนหมดค่าหมดราคา พระท่านไปอยู่ที่ไหนผู้มุงอรรคมุงธรรมท่านไม่ต้องการอะไร การอยู่การกินการหลับนอนท่านไม่ต้องการความสวยงามอะไร ท่านจะต้องการความสวยงามเฉพาะจิตใจโดยลำพังเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นจึงว่าเป็นผ้าขี้ริ้ว ท่านอยู่สถานที่ใด ที่นั้นก็เหมือนผ้าขี้ริ้วใครไม่ปรารถนา ไม่ว่าการอยู่การกินการหลับการนอน ได้อะไรมาท่านใช้พอยังชีวิตให้เป็นไป แต่ส่วนใหญ่มุ่งต่อธรรมๆ ตลอดเวลา นั่นละผ้าขี้ริ้วห่อทอง คือทองคำในใจของท่าน ท่านบำรุงรักษาตลอดเวลา ก็สว่างขึ้นมาจ้ำขึ้นมา นี้เรียกว่าผ้าขี้ริ้วห่อทอง

ที่นี้ผ้าข้อมทองคำห่อมูตรห่อคูด พลิกปั๊บเลย มีแต่ชื่อแต่เสียง เป็นชื่อนั้นชื่อนี้เรื่อยๆ มีแต่ลมปาก ความจริงในหัวใจไม่มี มีแต่มูตรแต่คูดเต็มหัวใจ ขี้โลกขี้ไกรธขี้หลงเต็มอยู่ในนั้นหมด ชื่อนั้นหยดย้อยจรดเมฆ ชั้นนั้นชั้นนี้ อย่างพระเรานี้ก็ฟาดตั้งแต่สมุห์ใบฎีกาขึ้นไป สมุห์ ใบฎีกา ปลัด ขึ้นพระครู เจ้าฟ้าเจ้าคุณ สมเด็จ ประดับกันอย่างนี้เรื่อยๆ ถ้าจิตไม่มีธรรม ถ้าจิตมีธรรมประดับเท่าไรก็สวยงาม ข้างนอกก็สวยงาม ข้างในก็สวยงาม ถ้าหาตั้งแต่ทางนอก สวยงามตั้งแต่ทางนอกเท่านั้นเอง หลอกโลกเขา ภายในมีแต่มูตรแต่คูด ใช้ไม่ได้เลย นี่ละภาษาธรรม ฟังเอานะท่านทั้งหลาย

เราไม่ได้พูดดูถูกเหยียดหยามอะไร ดังที่เขาออกหนังสือพิมพ์ว่า เทศน์ในข้อที่ ๕ นั้น องค์ธรรมกถิก นักเทศน์ธรรมกถิกต้องประกอบด้วยองค์ ๕

- ๑.แสดงธรรมไปโดยลำดับ ไม่ขาดวรรคไม่ขาดความ
- ๒.อ้างเหตุผล แนะนำให้ผู้ฟังเข้าใจ
- ๓.ตั้งจิตเมตตาปรารถนาให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง
- ๔.ไม่แสดงธรรมเพราะเห็นแก่ลาภแก่ความรู้่าความรวย
- ๕.ไม่แสดงธรรมกระทบตนและผู้อื่น คือไม่ยกตนเสียดสีผู้อื่น

ที่เราถูกโจมตีนี้คือข้อที่ ๕ ก็เขาดอกไม้จะว่าไง ไม่นไหนที่ตรงเขาก็ถากเรียบๆ ไม่นไหนที่คดงอมากเขาก็ถากหนักมือ ขวานถากหนักมือๆ การเทศน์ว่าการมีหนักมีเบา ก็เหมือนเขาถากไม้ ด้วยเจตนาที่จะให้ต้นเสานี้เป็นต้นเป็นเสาสำเร็จประโยชน์ อันนี้การแนะนำสั่งสอนคน จะเทศน์หนักเบาอย่างน้อยเพียงไรก็เหมือนถากไม้เพื่อทำคนให้เป็นคนดี แล้วกระทบกระเทือนไปที่ไหน ถ้าเป็นเทศน์เพื่อจะยกตนข่มท่านอย่างนั้นเป็นได้ไม่สงสัย ยกตนข่มท่าน ดูถูกเหยียดหยามเขาเพื่อจะยกตนอย่างนี้ นี้เรียกว่าเทศน์กระทบกระเทือน เป็นผู้เทศน์กระทบกระเทือน ยกตนข่มท่าน ในข้อ ๕ ท่านไม่ให้เทศน์อย่างนี้ ให้เทศน์ตามหลักความจริง

อันนี้เราก็ไม่เคยปรากฏว่าเราจะไปเทศน์กระแทกแตกดันผู้ใด เราเทศน์แบบเขา ถากไม้ต่างหาก ควรหนักหนัก ควรเบาเบา ตัวไหนมันต่อนักฟาดหน้าผากให้มันหงายหมาไป เข้าใจไหม ให้พากันจำเอาละ นี่ละองค์ประจำของนักเทศน์ที่เขาออกหนังสือพิมพ์มา เราก็เรียนมาแล้วรู้มาแล้ว ออกมารับกันปั๊บเลย

ที่นี้อานิสงส์ในการฟังเทศน์ก็มี ๕ อย่างเหมือนกัน ท่านแสดงไว้แล้ว องค์ธรรมกถิก ควรจะมีธรรมประจำ ๕ ข้อนี้ เป็นนักเทศน์ที่ถูกต้องดีงาม ที่นี้ผู้ได้รับผลประโยชน์จากการฟัง ก็มี ๕ ประการ มีอานิสงส์ ๕

- ๑.จะได้ยินได้ฟังสิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง
- ๒.สิ่งใดที่เคยได้ยินได้ฟังแล้ว แต่ยังไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง จะได้เข้าใจแจ่มแจ้งชัดเจน
- ๓.จะบรรเทาความสงสัยเสียได้
- ๔.จะทำความเห็นให้ถูกต้องได้
- ๕.จิตผู้ฟังย่อมสงบผ่องใส

๕ ข้อ ข้อที่ ๕ นี้สำคัญประจักษ์ใจ คือจิตผู้ฟังธรรมด้วยความจดจ่อต่อเนื่องใน อรรถในธรรม จิตย่อมมีความสงบและผ่องใส นี่อานิสงส์ ๕ ประการท่านแสดงไว้ ตั้งแต่ต้น

มาที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง ก็จะได้ยินได้ฟัง ที่ได้ยินได้ฟังแล้วยังไม่เข้าใจชัด ก็จะได้เข้าใจชัด บรรเทาความสงสัยเสียได้ ทำความเห็นให้ถูกต้องได้ จิตผู้ฟังธรรมย่อมสงบผ่องใส ท่านแสดงไว้

อันนี้ผู้ที่มาโจมตีเราไม่เห็นได้แสดง ๕ ข้อนี้ให้ฟัง นี่เราอดไม่ได้นะเราก็ได้พูดสนุก เพราะเราไม่มีอะไรกับใคร เขาจะมาโจมตีเราขนาดไหนเราก็ไม่มีอะไรกับโลก สามแดน โลกธาตุเราไม่มี จะยกยอขนาดไหนก็เท่าเดิม จะมาเหยียบย่ำทำลายเท่าไรก็เท่าเดิม ไม่มีอะไร เพราะฉะนั้นเราจึงสนุกพิจารณา อย่างเขามาโจมตีนี้ ผู้ที่โจมตีตั้งที่ออกมา สะเปะสะปะนี้ เราคิดว่าเขาได้รับค่าจ้างรางวัลมา การมาโจมตีสะเปะสะปะ โจมตีไม่ถูกกฎ ถูกเกณฑ์อย่างนี้เรียกสะเปะสะปะ เช่นอย่างข้อที่ ๓ ที่เขายกมา ว่าเทศนาว่าการด้วยความเมตตา อันนี้เราไม่มีเมตตา เห็นไหมล่ะตรงนี้ละ เทศนาว่าการไม่มีเมตตา เราขาดเมตตา เข้าใจไหม ทีนี้เมตตาของเรานั้นครอบโลกธาตุใช้ไหม เงินบาทเดียวไม่เคยติดมือเลย ออกแจกช่วยโลกทั้งหมด นี่เมตตาหรือไม่เมตตา กับธรรมข้อนี้มันเข้ากันได้ไหม นี่ก็แสดงว่า สะเปะสะปะ มาอวดภูมิเฉยๆ เป็นนอนแทะกระดาศมาแล้วก็มาอวด นี่ทั้งนอนแทะกระดาศ ทั้งปฏิบัติด้วย มันจับได้ทั้งสอง เพราะฉะนั้นจึงพูดได้ทั้งสองเลย แบบนอนแทะกระดาศมาไม่ทำลายเฉยๆ ก็มี แบบนำมาปฏิบัติให้ได้ความสัตย์ความจริงออกแสดงก็มี มันต่างกันนะ พวกนี้เข้าใจแล้วเหอ

วันนี้ขึ้นองค์ธรรมกถึก นักเทศน์ ทีนี้เวลาเขามาโจมตีเรา เขาโจมตีสะเปะสะปะ โอ้ นี่ ๑.ผู้ที่มาโจมตีก็ไม่ตั้งอกตั้งใจจะมาโจมตีอะไร แล้วทำไมจึงมาโจมตีนี้ ก็อาศัยเขาจ้างวานมา ไปโจมตีอิตาบัวให้หน่อยนะ จะให้รางวัลเท่านั้นๆ เขาได้รางวัลเขาก็ดีสะเปะสะปะ เราถึงจับในจุดๆ ได้ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจที่จะมาทำให้เราจริงๆ ด้วยความเจ็บแสบในหัวใจของเขา จะได้มาจากรางวัล ผู้ที่เจ็บแสบมันอยู่ข้างหลัง ผู้ที่รับรางวัลมาอยู่ข้างหน้า ว่าสะเปะสะปะมา เราก็จับได้ทั้งหมดที่เขาว่านี่ ก็เราไม่มีอะไรกับใคร สนุกพิจารณาได้ทุกแง่ทุกมุม ในโลก อันนี้เราไม่มีเราบอกตรงๆ

ใครจะว่าอะไรก็ตาม เราไม่เคยเอามาเป็นเครื่องกีดขวางเราเลย เพราะอันนี้โล่งไปหมดแล้ว แดนสมมุติเหมือนมูตรเหมือนคูถ ธรรมชาตินั้นเลยหมดแล้ว เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงท้อพระทัย ทั้งๆ ที่ปรารถนาความเป็นพระพุทธเจ้ามาเต็มภูมิของพระองค์ เฉพาะพระพุทธเจ้าของเรา ๔ อสงไขยแสนมหากัป จึงได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าที่จะสั่งสอนสัตว์เต็มพระทัย แต่พอได้ตรัสรู้มาขึ้นมานั้น แล้วมองดูผู้ที่จะแนะนำสั่งสอน กับธรรมชาติที่จะมาสอนโลกมันเข้ากันไม่ได้ ประหนึ่งว่าเข้ากันไม่ได้ ทรงท้อพระทัย

จะสอนไปหาอะไร นั่นมันต่างกันไหม โลกอันนี้หยาบไหม กับธรรมชาติอันนั้นละเอียดขนาดไหน ถึงขนาดที่พระพุทธเจ้าทรงตั้งพระทัยจะสอนโลกยังท้อพระทัยได้ นั่นฟังซิมันต่างกันไหม

นี่ละเรื่องความหยาบของโลกเป็นอย่างนั้น ความละเอียดของธรรมเป็นอย่างนี้ ถึงจะไปโจมตีขนาดไหนก็ไม่ได้เรื่อง เหมือนหมาเห่ามูตรเห่าคุณนั่นแหละ มันจะไปเห่าทองคำที่ไหนหมา เห่ามูตรเห่าคุณเท่านั้น พวกกันเข้าใจเอานะ เราฟังได้ทุกบาททุกบาททุกแ่งทุกมุม เพราะเราไม่มีอะไรกับโลก เอา นินทามา จะสรรเสริญก็มา ผ่านออกหมดเลยไม่มีอะไรติดมันพอทุกอย่างแล้วไม่มีอะไรจะมาติด ไม่งั้นไม่เรียกว่าพอ เอาละที่นี้ละ

ผู้กำกับ จากหนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย คอลัมน์วิจารณ์ธรรม วันศุกร์ที่ 3 ก.ย.47

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนสมเด็จพระสังฆราช

ตามที่ผมเกริ่นเอาไว้เมื่อตอนก่อนว่าสำนักงานพระพุทธฯนั้นมีเจ้าของ มีเจ้าของจริง ๆ เสียด้วยครับท่านผู้ชม ครั้น ก.ร.พ.พิจารณาจะให้ยุบรวมเข้ากับกรมการศาสนา ให้ขึ้นตรงอยู่กับกระทรวงวัฒนธรรมเท่านั้นแหละ ผู้ที่เป็นเจ้าข้าวเจ้าของสำนักงานพระพุทธฯ ก็เลยออกมาแสดงการต้านทานกันทั่วหน้า

ที่โผล่แพลมหน้ากันออกมานั้นแหละคือผู้เป็นเจ้าของ !

สำนักงานพระพุทธฯแห่งนี้ได้ก่อตั้งขึ้นมาด้วยการต่อสู้เรียกร้องของใครบางคน บางกลุ่ม บางพวก และในจำพวกนั้น "พิมพ์ไทย" สื่อของประชาชนฉบับนี้ก็มีส่วนร่วมในการเสนอข่าวเรียกร้องเพื่อให้ได้มากับเขาด้วย แต่เราเชียร์ให้ได้มาซึ่งกระทรวงพระพุทธศาสนาแห่งชาติ เพราะประเทศชาติของเรามีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ ศาสนาเป็นหนึ่งในสามของสถาบันหลักแห่งชาติ สังคมจะสงบร่มเย็นอยู่ได้ก็ด้วยหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา

ดังนั้นผมจึงร่วมเชียร์อย่างเต็มกำลังความสามารถ แต่ก็ไม่ได้ดังที่หวัง กลับมาได้เป็นเพียงสำนักงานพระพุทธฯซึ่งเป็นส่วนราชการน้อยๆ ที่เปรียบเสมือนเป็นลูกเมียน้อย เป็นลูกเมียน้อยคนสุดท้ายที่ไร้การเหลียวแลเอาใจใส่ จากท่านนายกรัฐมนตรีผู้เป็นสายบังคับบัญชาโดยตรง

เมื่อท่านนายกรัฐมนตรีขาดความเอาใจใส่เหลียวแล กิจการพระพุทธศาสนาก็ตกต่ำลงๆ และก็ตกต่ำลงด้วยการบริหารงานของผู้ที่ไม่มีความรู้เรื่องพระพุทธศาสนาดีพอ จนการคณะสงฆ์ต้องเกิดเรื่องเกิดราวและในที่สุดก็จนแตกออกเป็นเสี่ยง

เกิดความรำวฉานไปทั่วสังฆมณฑล

ต้องยอมรับความจริงนะครับว่า งานของท่านนายกรัฐมนตรีนั้นมากมาย แต่ละวัน ๆ ท่านต้องประสบกับปัญหาต่างๆ ของชาติมากมาย ต้องเร่งแก้ปัญหาให้ลุ่่วงไปแต่ละวัน ๆ จนแทบจะไม่มีเวลาได้พักได้ผ่อน แล้วท่านจะเอาเวลาที่ไหนมาสะสางปัญหาที่หมักหมมมานานและยังสร้างปัญหาใหม่ๆ ขึ้นมาไม่หยุดหย่อน สมควรแล้วที่จะให้ยุบรวมกับกรมการศาสนา เพื่อจะได้มีรัฐมนตรีว่าการ ผู้ช่วยรัฐมนตรีกับปลัดกระทรวงคอยเอาใจใส่กำกับดูแล ดีกว่าจะให้ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวเพื่อเป็นที่แสวงหาผลประโยชน์ของใครบางคน บางกลุ่ม บางพวก

การมองเห็นแต่ประโยชน์เฉพาะส่วนตนเอง จึงเกิดการตั้งฐานอำนาจกันขึ้น แบ่งเป็นสายใครสายมัน สายของกูก็ได้รับการปูนบำเหน็จให้เป็นที่ปรึกษาตรงนั้นตรงนี้ ให้ได้เลื่อนสมณศักดิ์เป็นชั้นนั้นชั้นนี้ ทำยังกับว่าการพระศาสนาเวลานี้ขาดองค์ประมุขสงฆ์แล้วยังงั้น ขอถามตรง ๆ เถอะว่า การพระศาสนาเวลานี้ใครเป็นองค์ประมุขสงฆ์ ใครเป็นสมเด็จพระสังฆราช ใครเป็นองค์ประธานมหาเถรสมาคม

ลืมแล้วหรือว่าเรายังมีองค์สมเด็จพระสังฆราช ?? เคยปฏิบัติต่อพระองค์ตามหลักจารีตประเพณีอย่างไรบ้าง ? การแสดงความกตัญญูต่อพระองค์ท่านแทบจะไม่มีให้เห็น ที่เห็น ๆ มีก็แต่จะคอยเหยียบย่ำซ้ำเติมเหยียงเดรัจฉานอกตัญญู !

พลกำลังของพระองค์ท่านถึงแม้จะอ่อนล้าลงไปบ้างตามวัยที่สูงกว่า 90 พรรษา ในบางครั้งพระหัตถ์อาจไม่รับสนองพระทัยในการลงพระนาม แต่พระสติสัมปชัญญะของพระองค์นั้นยังอยู่ในขั้นสมบูรณ์เยี่ยม ดังจะเห็นได้อยู่บ่อยครั้งว่า พระองค์จะทรงมีพระบัญชาให้ท่านเจ้าคุณพระเทพสารเวที พระเลขานุการ ให้เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนสมเด็จพระสังฆราช ออกปฏิบัติกิจแทนพระองค์ในศาสนกิจต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ ได้เคยพิจารณากันหรือไม่ว่าผู้ที่แต่งตั้งกันขึ้นมาเอง กับผู้ที่พระองค์ทรงมีพระบัญชาแต่งตั้งขึ้นด้วยพระสติสัมปชัญญะของพระองค์เองนั้น

ใครกันแน่คือผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนสมเด็จพระสังฆราช ??

ณ. หนูแก้ว

หลวงตา พุดนี้ก็ถูกต้องหมดแล้ว สมเด็จพระสังฆราชท่านรับสั่งเอง บัญชางานเอง ท่านไม่เห็นไปยุ่งกับใคร เนาะ ก็เรื่องของท่านโดยตรง ถูกต้อง หายุ่งทำไม ก็มีเท่านั้น พวกกองยุ่ง พวกนี้ยุ่งตลอดนะ นี่ยอว่าจะแล้วนะ หาเรื่องนั้นมาก่อยุ่ง หาเรื่องนี้มาก่อยุ่ง มีแต่

กาฬกมลมหากษัย ก่อตลอดเวลา พวกนี้ก่อ ทางนี้ก็ชะล้างกันลงไปๆ แล้วก่อนนี้ขึ้นมาๆ เวลานี้กำลังจะก่อในชั้นสังฆเภท จะทำให้สงฆ์แตกกัน ตั้งเป็นสมเด็จพระสังฆราชเมื่อไรสงฆ์แตกกัน ปังเลยทันที นี่เป็นกรรมที่หนักมาก หยาบโหลนมากที่สุด ไม่สมควรที่ผู้ดูแลรักษาศาสนาจะมาทำอย่างนี้ได้ลงคอ ตั้งแต่เด็กอมมือเขาก็ไม่ทำ นี่เราเป็นผู้ใหญ่ขนาดนี้ก็เลยเป็นหัวหน้า มหาโจร มหากษัย จะทำลายพระสงฆ์ทั่วประเทศให้แตกจากกันได้ลงคอ เลวหรือไม่เลว ตอบเอาตรงนี้เลย นี่ละงานอันนี้งานหนักมากสังฆเภท เวลานี้ก็เป็นสังฆราชา กำลังพระสงฆ์ ร้าวรานกันทั่วประเทศทั้งๆ ที่ยังไม่ตั้ง เพียงทราบเรื่องอันนี้มันเหม็นคลุ้งขึ้นมาเท่านั้นก็ เริ่มร้าวรานกันแล้ว ยิ่งตั้งปั้งขึ้นมาี้แตกกระจายเลยเป็นสังฆเภทโดยสมบูรณ์ และคนๆ นี้ จะควรรับกรรมในชั้นใด

ผู้มาก่อสังฆเภทให้เกิดขึ้นนี้จะควรรับกรรมในชั้นใด ชั้นนรกอเวจีหรือชั้นนิพพาน เอาไปตัดสินเองก็แล้วกัน เราไม่ได้เป็นเจ้าของทั้งนรกอเวจี ทั้งนิพพาน ให้ไปวินิจฉัยกัน เรามีสิทธิวินิจฉัยได้ เข้าใจแล้วหรือที่ถามนี้ หมดๆ แล้ว

โยม ขอถวายพ่อพระผู้มีเมตตาเปี่ยมล้นเจ้าคะ ขนาดที่เขาเขียนนี้หลวงตาก็มอง เป็นว่าเขารับจ้างมา

หลวงตา ก็อย่างนั้นซิ คือโจมตีมามันไม่ถูกจุด สะเปะสะปะมา ก็แสดงว่าไม่ได้ตั้ง ออกตั้งใจมาโจมตีจริงๆ คือได้รับจ้างมาแล้วก็ว่าไปตามเรื่อง ไอ้ผู้ที่มีมันเจ็บแสบมันอยู่ลึกๆ ข้างหลัง ก็ข้างมันซิคคนนั้น แต่คนนี้มาเราก็ไม่ได้ถือสือถือสามัน มันไม่ได้แกล้งอะไรแหละ มันว่าสะเปะสะปะมาอย่างนั้น อย่างมันอ้างมาอย่างนี้ เราก็เป็นเจ้าคัมภีร์คนหนึ่งใช้ไหม ออกมาปั๊บมันก็รู้ทันทีเลย ดีไม่ดีสอนมันเสียด้วยซ้ำ แล้วมันว่าสะเปะสะปะมา นี่แสดงว่า เอาแค่รางวัลก็เอาละ เขาได้รับรางวัล

โยม หลวงตาเจ้าคะ เมื่อวันที่สองที่หลวงตาเทศน์เรื่องจิตเสื่อม หนูมาพิจารณา ดูแล้วมันตรงกับจิตของหนู หนูก็เลยได้อุบายจากหลวงตาตรงที่ว่าให้เอาพุทโธช่วยไปปฏิบัติ หนูก็เอาพุทโธๆๆ เร่งพุทโธไว้ตลอดเวลา แต่ขนาดนั้นสติก็ตั้งไม่อยู่ มันมีแต่เงาของกิเลส ผุดขึ้นมาๆ เรื่อยๆ หนูรู้สึกวกกิเลสตัวพวกนี้มันละเอียดมาก มันเหมือนหนอนที่ว้ออยู่ใน น้อยหน้า มันยุบยับๆ แล้วก็หายๆ สติก็ตั้งไม่อยู่ แล้วทีนี้หนูก็ตั้งสติมาเรื่อยๆๆ ตอนนี้ รู้สึกว่าสติตั้งได้ดีขึ้นมา แต่พอช่วงระยะนี้รู้สึกมันสงบมาก มันไม่ยากถอนจิตออกมาข้าง นอกเลยเจ้าคะ

หลวงตา สรุปลายนะ กิเลสมันอยู่ภายใน สติธรรม ปัญญาธรรมอยู่ข้างบน กิเลสมัน จะอยู่ภายนอกเพียงไรมันจะดันออกมาในทางสังขาร ให้คิดให้ปปรุง คิดปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้

สัญญาอารมณ์เป็นเรื่องของกิเลสตันออกมา สติตั้งเอาไว้ไม่ให้มันออก ไม่ให้มันออกแล้วก็จิตก็ทรงตัวได้ เพราะสติบังคับไม่ให้มันนี่มากวนใจ ใจก็ทรงตัวได้แล้วก็สงบได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องตั้งสติให้หนักเราก็ค่อยพูดแล้วนี่ ว่าเอานะ พอว่าอย่างนั้นเหมือนว่าระฆังดิ่งเป็งนักมวยชด์กันเลย อันนี้สติว่าลงใจแล้วนะทีนี้จะตั้งสติตั้งแต่นี้ต่อไปไม่ให้เผลอนี้เรียกว่าระฆังดิ่งแล้วเข้าใจไหม บอกว่าเอาเท่านั้นก็ใส่กันเลย พลิกคว่ำพลิกหงาย คือกิเลสตัวมันตันอยากคิดอยากปรุงมันก็ตันออกมา ทางนี้สติก็ตีเข้า ตีเข้าไป เรียกว่าพลิกคว่ำพลิกหงาย ล้มลงไปก็ไม่เผลอสติ เอาล้มก็ล้ม สติไม่ให้เผลอ หงายไปไหนก็ให้หงายแต่สติไม่ให้เผลอ สุดท้ายอันนั้นก็อ่อน เพราะทางนี้ไม่ยอมเผลอสติ สติจึงบังคับกิเลสได้ดี กิเลสจะไม่ออกมาทำงานได้เมื่อสติติดแน่นอยู่แล้ว นี่เราพูดได้อย่างชัดเจนถอดออกมาจากหัวใจเราเข้าใจไหม เข้าใจแล้วหรือ พูดเท่านั้น

สติเป็นสำคัญกิเลสออกไม่ได้ถ้าสติบังคับได้ดี ต่อไปใจก็สงบๆ มีกำลังๆ ทางโน้นก็ค่อยอ่อนตัวลง ทีนี้ก้าวเดินได้ จำเอานะ ทุกอย่างเราสอนหมดแล้ว สอนอย่างละเอียดลออทุกอย่าง สอนอย่างไม่อัดไม่อั้น สอนเต็มภูมิเลย

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz